

<https://doi.org/10.31891/2307-5740-2026-356-27>

УДК 351.86:004.9

JEL Classification: H56, O38

НЕКРЯЧ Анастасія

ЗВО «Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»

<https://orcid.org/0000-0001-5058-4145>

e-mail: anastasian1947@gmail.com

СИСТЕМА «БЕЗПЕЧНЕ МІСТО» – СКЛАДОВА МЕХАНІЗМУ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

У статті проведено комплексний аналіз поняття «національна безпека», яке в умовах сучасних глобальних викликів, цифрової трансформації суспільства та стрімкого розвитку інформаційно-комунікаційних технологій набуває нового змістового наповнення. Обґрунтовано, що цифровізація публічного простору істотно ускладнює механізми забезпечення національної безпеки, розширює коло загроз, трансформує інструменти державного управління та актуалізує необхідність інтеграції сучасних цифрових технологій у безпекову політику держави. У статті досліджено концептуальні та прикладні засади функціонування цифрової платформи «Безпечне місто» як інструменту внутрішньої сек'юритизації публічного простору, підвищення ефективності державного управління та важливої складової механізму забезпечення національної безпеки України.

На основі трирівневої концепції безпеки Б. Бузана проаналізовано вплив смарт-систем аналітичного відеоспостереження на рівні індивіда, держави та міжнародної системи, що дало змогу визначити їх роль у зміцненні стійкості системи національної безпеки. Доведено, що проєкт «Безпечне місто» зазнає функціональної трансформації: від муніципального інструменту охорони громадського порядку, контролю дорожнього руху та управління комунальною інфраструктурою у мирний час до важливого інфраструктурно-інформаційного елемента сектору безпеки й оборони в умовах воєнного стану. Встановлено, що інформація, яка надходить із систем відеоспостереження, автоматизованої відеоаналітики та інших цифрових сервісів, слугує аналітичним підґрунтям для здійснення комплексної оцінки стану громадської безпеки, цивільного захисту, оперативного реагування на надзвичайні ситуації, виявлення потенційних загроз, а також підтримки процесу прийняття управлінських рішень органами державної влади та місцевого самоврядування.

Ключові слова: публічне управління, державна політика, безпечне місто, національна безпека, цифровізація, сек'юритизація, обороноздатність держави, стратегічні рішення, відеоспостереження.

NEKRIACH Anastasiia

HEI: Open International University of Human Development "Ukraine"

THE "SAFE CITY" SYSTEM IS A COMPONENT OF THE NATIONAL SECURITY MECHANISM

The article provides a comprehensive analysis of the concept of «national security», which, under the conditions of contemporary global challenges, digital transformation, and the rapid development of information and communication technologies, has acquired new conceptual and practical dimensions. It is substantiated that the digitalization of public space significantly complicates the mechanisms for ensuring national security, expands the spectrum of security threats, transforms the instruments of public administration, and necessitates the integration of advanced digital technologies into the national security system. The study examines the conceptual and applied foundations of the «Safe City» digital platform as an instrument of the internal securitization of public space, an effective mechanism for enhancing public governance, and an integral component of Ukraine's national security framework.

Based on Barry Buzan's three-level security concept, the impact of intelligent video surveillance and analytical monitoring systems is analyzed at the levels of the individual, the state, and the international system, enabling an assessment of their contribution to strengthening national security resilience. The research demonstrates that the «Safe City» project is undergoing a significant functional transformation, evolving from a municipal tool designed to maintain public order, regulate traffic, and manage urban infrastructure during peacetime into a critical information and infrastructure component of Ukraine's security and defense sector under martial law. It is established that data generated through video surveillance networks, automated video analytics, and other digital monitoring technologies constitute an important analytical basis for assessing the state of public safety and civil protection, detecting and preventing potential threats, responding promptly to emergencies, supporting law enforcement activities, and facilitating evidence-based decision-making by public authorities and local self-government bodies. The findings confirm that the further development and integration of digital security platforms represent one of the strategic priorities for strengthening Ukraine's national resilience and ensuring the effectiveness of its national security policy in the context of hybrid threats and contemporary security challenges.

Key words: public administration, public policy, "Safe City", national security, digitalization, securitization, defense capability of the state, strategic decisions, video surveillance.

Стаття надійшла до редакції / Received 02.07.2026

Прийнята до друку / Accepted 12.08.2026

Опубліковано / Published 27.08.2026

This is an Open Access article distributed under the terms of the [Creative Commons CC-BY 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

© НЕКРЯЧ Анастасія

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Актуальність дослідження аспектів національної безпеки зумовлена її чільним місцем серед глобальних та локальних викликів сучасного світу. Захищаючи власні стратегічні інтереси, кожна держава

формує відповідні концепції та обирає інструменти реагування на загрози, враховуючи їх динаміку та власні технологічні можливості. Стрімкий розвиток інформаційно-комунікаційних технологій докорінно трансформував традиційні механізми забезпечення національної безпеки, запровадивши передові інструменти моніторингу, аналітики, прийняття рішень та інфраструктурного реагування, що збільшує надійність та адаптивність системи публічного управління. Захист суспільного розвитку, інституційної цілісності та правопорядку в цифрову епоху перетворюється на фундаментальну функцію держави. Застосовуючи цифрові системи у процесах управління, органи влади повинні зважати на ступінь чутливості інформації до загроз, захист кордонів та забезпечення стійкості критичних публічних послуг, а також орієнтуватися на неухильне дотримання конституційних прав громадян. Поряд із класичними безпековими викликами, виникають загрози у кіберпросторі та інформаційному середовищі, здатні підірвати стійкість економіки, ефективність публічного управління та рівень суспільної довіри до державних інститутів. За таких умов виникає особлива актуальність переосмислення змісту поняття «національна безпека» та пошуку оптимізованих методів й інструментів, які б дали змогу ефективно використовувати новітні технології для управління суспільним розвитком, гарантуючи при цьому захист персональних та державних даних, кіберстійкість інфраструктури та дотримання прав людини. Одним із таких інструментів може стати технологічна платформа «Безпечне місто», яка інтегрує цифрові інструменти спостереження та аналітики у систему публічного управління. Водночас практична реалізація цього інструменту вимагає глибшого теоретико-методологічного осмислення як складової механізму забезпечення національної безпеки з урахуванням складного балансу між інтересами держави та правами індивіда.

АНАЛІЗ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА ПУБЛІКАЦІЙ

Огляд наукових публікацій вітчизняних та зарубіжних учених свідчить про високий інтерес до проблем цифровізації сфери публічного управління та адміністрування, особливо у питаннях національної безпеки держави. Так, Н. Новікова та Л. Бойко аналізують роль процесу цифровізації у зміцненні національної безпеки, зазначаючи, що цифрова трансформація суспільних процесів позитивно впливає на розбудову взаємодії між владою та громадянами, підвищує прозорість і довіру до діяльності уряду, створює простір для продуктивного партнерства [6]. Потенціал цифрових технологій у контексті забезпечення екологічної, соціальної та економічної стійкості висвітлюють В. Оксін, Д. Левченко та І. Костенко [7]. Механізми інтеграції цифрових інструментів у систему національної безпеки досліджує Т. Яровой, який зазначає, що з цією метою створюються спеціалізовані кіберагентства, використовується прогностична аналітика та можливості штучного інтелекту [16]. Актуальними залишаються дослідження, які розглядають аспекти формування системи безпеки та обороноздатності країни в умовах російської військової агресії [11], піднімаються питання захисту персональних даних та проблеми інформаційної безпеки в умовах цифрової трансформації України [15]. Серед зарубіжних дослідників фундаментальною працею з проблем національної безпеки залишається робота Б. Бузана, який обґрунтував багаторівневу структуру безпеки та дослідив специфіку взаємозалежності між безпекою індивіда, держави та міжнародної системи [18].

ВИДІЛЕННЯ НЕВИРІШЕНИХ РАНІШЕ ЧАСТИН ЗАГАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМИ, КОТРИМ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ СТАТТЯ

Водночас поза увагою науковців залишається питання комплексного теоретико-методологічного оцінювання платформи «Безпечне місто» як механізму національної безпеки у контексті балансу між інтересами держави та правами людини. Крім того, потребує додаткового аналізу функціонування систем смарт-безпеки як інструменту сек'юритизації, що є найбільш релевантним підходом до вдосконалення державної політики щодо гарантування захисту суспільства й держави [10, с.6].

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ

Метою статті є теоретичне обґрунтування місця та функцій платформи «Безпечне місто» як інструменту сек'юритизації в структурі національної безпеки, а також з'ясування критеріїв її ефективної інтеграції в публічне управління без порушення балансу між інтересами держави та правами індивіда.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Національна безпека України законодавчо визначається як «захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз» [9]. В умовах повномасштабної війни ця проблематика набуває критичного значення, оскільки агресор зазіхає на національні інтереси, використовуючи силові, інформаційні та ідеологічні інструменти тиску на суспільство.

Поняття «національна безпека» не має єдиного універсального трактування в міжнародному дискурсі [4, с.267], але його концептуальне ядро завжди зосереджене на захисті суспільства та громадян від загрози або ризику, що є провідною функцією держави [17, с.4].

Система забезпечення національної безпеки України є складною ієрархічною структурою, що об'єднує органи законодавчої, виконавчої та судової влади, а також спеціалізовані державні органи сектору

безпеки і оборони. Ефективність функціонування цієї системи залежить від чіткого розмежування повноважень, налагодженої вертикальної та горизонтальної комунікації, а також здатності швидко адаптуватися до динамічних змін безпекового середовища [5, с.331].

У сфері національної безпеки держава здійснює довгострокове, середньострокове та короткострокове планування, що відображено у нормативних документах, зокрема, у «Стратегії національної безпеки України» [13], «Стратегії кібербезпеки» [12] та інших документах. Так, «Стратегія національної безпеки України» визначає основні напрями державної політики у сфері національної безпеки [9], пріоритетними напрямками якої є: «відстоювання незалежності і державного суверенітету; відновлення територіальної цілісності у межах міжнародно визнаного державного кордону України; суспільний розвиток, насамперед розвиток людського капіталу; захист прав, свобод і законних інтересів громадян України; європейська і євроатлантична інтеграція» [13]. «Стратегія кібербезпеки України» визначає пріоритети національних інтересів України у сфері кібербезпеки, наявні та потенційно можливі кіберзагрози життєво важливим інтересам людини і громадянина, суспільства та держави в кіберпросторі, пріоритетні напрями, концептуальні підходи до формування та реалізації державної політики щодо безпечного функціонування кіберпростору, його використання в інтересах особи, суспільства і держави, підвищення ефективності основних суб'єктів забезпечення кібербезпеки...» [9].

Короткострокове планування передбачає щорічне розроблення планів утримання та діяльності складових сектору безпеки і оборони. Наприклад, законом визначено, що Міністерством внутрішніх справ України здійснюється огляд громадської безпеки та цивільного захисту [9], Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України відповідає за стан кіберзахисту критичної інформаційної інфраструктури, державних інформаційних ресурсів та інформації [9]. «Стратегія громадської безпеки та цивільного захисту України» визначає загрози національній безпеці у сферах громадської безпеки та цивільного захисту та шляхи досягнення цілей і реалізації пріоритетів державної політики у цих сферах [9].

Інституційно забезпечення національної безпеки постає як системне утворення державних і недержавних суб'єктів, які об'єднані цілями та завданнями захисту національних інтересів і здійснюють свою діяльність у цій сфері відповідно до визначених законодавством функцій, повноважень, норм і правил [10, с.63]. Такими суб'єктами є правоохоронні, спеціальні, розвідувальні та інші державні органи, пріоритетними завданнями яких є: «активна та ефективна протидія розвідувально-підбивній діяльності, спеціальним інформаційним операціям та кібератакам, російській та іншій підбивній пропаганді; запобігання, виявлення та припинення проявів сепаратизму, тероризму, екстремізму, припинення діяльності незаконних збройних формувань, політично мотивованого насильства та інших зазіхань на конституційний лад...» [13].

Водночас сучасний стан системи характеризується сек'юритизацією – вимушеним способом функціонування держави та суспільства, коли головним пріоритетом є забезпечення національної безпеки і зміцнення демократії [10, с. 61]. У даному контексті сек'юритизація означає не безоглядну мілітаризацію держави та суспільства, а розгляд планів і програм розвитку в усіх сферах життєдіяльності через призму потреб зміцнення обороноздатності і протидії проявам підливу демократичного устрою [10, с. 28]. Сек'юритизація вимагає якісно нових підходів до оцінювання загроз, які виникають у цифрову епоху, врахування їх складності та багатогранності, оскільки їх вплив призводить до повного або часткового унеможливлення реалізації національних інтересів [10, с. 29]. Причому, важливо враховувати новизну загроз, специфіку окремих предметних галузей, брак інформації та недостатню формалізацію, багатоваріантність перехресень причин, джерел і наслідків загроз [10, с. 29].

Тому національна безпека, зазначає Б.Фасій, більше не обмежується лише традиційними аспектами, такими як військова сила або територіальна цілісність; вона містить в собі захист інформаційних ресурсів, кіберінфраструктури та прав громадян [15, с.77]. Формується «інформаційна карта загроз» на основі геополітичного, гео економічного, геостратегічного, воєнно-політичного, військово-технічного аналізу, оцінки ризиків, створюється загальної картина загроз національній безпеці [10, с. 29].

Отже, сутність безпеки має багатовимірний характер, а динаміка її структурних елементів визначається конкретно-історичним контекстом і суспільними зрушеннями. Спираючись на концепцію Б.Бузана, відповідно до якої спектр безпекових станів у політичному вимірі є значно ширшим за традиційні правові режими [18], у сфері публічного адміністрування доцільно виокремлювати режими мирного часу, підвищеної готовності, надзвичайного та воєнного станів. У цьому контексті ключовим стає розмежування стану «звичайної політики» та сек'юритизованого стану, які в сукупності й визначають сучасну конфігурацію національної безпеки.

Інструментами сек'юритизації сучасного публічного простору стають новітні цифрові платформи, технології та різноманітні смарт-системи, які весь час вдосконалюються та розвиваються у процесі цифровізації. Історичний розвиток цифровізації в системі національної безпеки – це трансформаційний шлях, який характеризується поступовою інтеграцією передових технологій для протидії новим загрозам і викликам [16, с.176]. При цьому передові технології покликані виконувати не лише функцію технічного засобу фіксації правопорушень, а й слугувати аналітичним та превентивним механізмом управління безпековими ситуаціями на різних рівнях публічної політики. Одним із таких інструментів є платформа «Безпечне місто».

Використання платформи «Безпечне місто» як інструменту публічного управління в Україні

розпочалося з 2014 року. Підтвердженням цього є «Концепція першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ», яка задекларувала принцип застосування «...сучасних автоматизованих інформаційних, телекомунікаційних та інших систем, зокрема [...] інтерактивних ресурсів з можливістю відображення в режимі реального часу вчинених правопорушень, локалізації та позиціонування сил та засобів правоохоронних органів; захищених засобів відеофіксації на потенційно критичних об'єктах...» [3]. Спочатку використовувались окремі можливості платформи. Системне впровадження проєктів «Безпечне місто» відбулось у межах реформи децентралізації у 2015-2016 роках на основі рішень міських рад (Київської, Дніпровської, Львівської, Одеської та ін.). У 2024 році розпочався процес об'єднання муніципальних проєктів відеоспостереження та аналітики в єдину державну систему.

Сьогодні «Безпечне місто» – це аналітична система оповіщення та обробки даних, що надходять з IP-відеокамер, з вбудованою аналітикою, набором комп'ютерних програм, мобільних додатків та іншого передового обладнання для побудови центрів ситуаційного реагування та обробки подій у режимі реального часу. Під час виникнення тривожної події або правопорушення система автоматично відображає інформацію на моніторі оператора для реагування за заздалегідь визначеними критеріями. Тобто «Безпечне місто» – це єдиний інформаційний простір системи безпеки для українських громад, реалізований як комплекс інноваційних рішень, що забезпечує відеофіксацію транспортного і пішохідного трафіку, дозволяє здійснювати моніторинг і керування діяльністю комунальних служб, поліції та ДСНС у населених пунктах [1; 14].

Структурно-функціональна концепція Б.Бузана [18] дозволяє розглядати систему «Безпечне місто» як елемент механізму національної безпеки. Трирівнева концепція безпеки дослідника пропонує відійти від традиційного державоцентричного підходу до проблеми та трактує безпеку архітектуру як цілісну, взаємозалежну систему трьох рівнів: безпеку індивіда з фокусом на забезпечення основоположних прав людини, безпеку та інституційна стійкість держави через забезпечення суверенітету та внутрішнього порядку, а також безпеку міжнародної системи в контексті транснаціональної стійкості.

На рівні індивіда, за Б.Бузаном, безпека стосується безпосередньо особистості, її фізичної недоторканності та реалізації громадянських прав. Платформа «Безпечне місто» суттєво підвищує рівень індивідуального захисту шляхом оперативного реагування на кримінальні загрози, моніторингу дорожньо-транспортної обстановки та розшуку зниклих осіб. Водночас масштабування інтелектуального відеоспостереження, до якого можна віднести системи розпізнавання облич та трекінг автотранспорту, актуалізує екзистенційне питання індивідуальної свободи, формуючи ризики порушення права на приватність та неналежного захисту персональних даних. Без відповідного правового регламентування інтелектуального відеоспостереження держава може перетворитися на джерело загрози для власних громадян: цифровий захист індивіда може трансформуватися на інструмент несанкціонованого втручання в його приватне життя.

На державному (національному) рівні «Безпечне місто» функціонує як елемент публічного адміністрування, спрямований на збереження внутрішньої стабільності, захист критичної інфраструктури та підтримку громадського порядку. У мирний час інформація, яка надходить з камер відеоспостереження, допомагає, наприклад, органам МВС моніторити стан громадської безпеки та цивільного захисту й на цій підставі приймати виважені, оперативні та ефективні рішення, які дозволяють скоротити кількість ДТП, оптимізувати дорожній рух тощо. Проєкт «Безпечне місто» допомагає також налагодити зручну комунікацію жителів з комунальними службами і створити комфортні умови життя [1]. Узагальнені результати огляду громадської безпеки та цивільного захисту використовуватимуться надалі під час прийняття уповноваженими особами рішень щодо забезпечення національної безпеки держави; прогнозування майбутнього безпекового середовища; визначення переліку ризиків [8]. Отже, держава організує розбудову та використання комплексних систем відеоспостереження з аналітичною складовою в інтересах громадської безпеки [13].

В умовах воєнного стану та високої інтенсивності загрози підривної діяльності функціонал платформи «Безпечне місто» інтегрується в загальний безпековий контур держави. Алгоритми штучного інтелекту, прогностична аналітика та ситуаційні центри дозволяють суб'єктам сектору безпеки й оборони виявляти диверсійно-розвідувальні групи, контролювати дотримання режиму комендантської години й запобігати терористичним актам. Це повністю ілюструє вимушену сек'юритизацію суспільних процесів заради збереження державного суверенітету [10, с. 61] та посилення обороноздатності держави. Такі можливості формуються шляхом надання суб'єктам сектору безпеки й оборони (СБУ, ЗСУ, Нацгвардії) ситуаційної обізнаності, оперативних даних для контрдиверсійної діяльності та захисту критичної інфраструктури. «Безпечне місто» не замінює собою військові засоби оборони, а виконує допоміжну (інфраструктурно-інформаційну) функцію у забезпеченні національної стійкості. Сучасними системи відеоспостереження використовуються також на понад 1,7 тисячі кілометрів кордону, оскільки безпека держави та її обороноздатність починається з контролю над її кордоном [2].

Використання сучасних технологій – штучного інтелекту, блокчейну, концепції Big Data та відповідних інструментів обробки великих масивів даних – має одночасно позитивні та негативні наслідки для національної безпеки. Вони створюють нові можливості для публічного управління, допомагають аналізувати безпекові ситуації, приймати виважені рішення. З іншого боку, є загроза виникнення небезпечних наслідків використання таких технологій – витік критичних масивів даних, що збільшує можливість

масштабних кібератак, доступ до стратегічних даних. Тому перед державою постає завдання сформувати таке цифрове середовище, у якому розвиток інновацій поєднується з високим рівнем захисту, що відповідає завданням національної безпеки. Тобто кібербезпека держави є умовою безпечного і сталого функціонування цифрового суспільства, що забезпечує здатність держави до розвитку, гарантує захист громадян у мережевому середовищі та формує цифрову інфраструктуру майбутнього [7, с.415].

На глобальному та регіональному рівнях платформа «Безпечне місто» постає частиною ширшої системи міжнародної та регіональної безпеки. Локальні системи смарт-безпеки стають елементами протидії транснаціональній злочинності, кіберзагрозам та спеціальним інформаційно-психологічним операціям. Взаємодія національних цифрових платформ із міжнародними базами даних (зокрема Інтерполу чи безпекових структур ЄС) підкреслює наднаціональний характер сучасних загроз у постбіполярний період, коли спостерігається взаємозалежність безпеки держав – спроможність окремої держави захистити свій публічний простір безпосередньо впливає на стійкість усієї регіональної системи безпеки.

Застосування цієї методологічної рамки дозволяє концептуалізувати впровадження смарт-систем відеоспостереження не як суто технічний чи локально-муніципальний захід, а як багаторівневий процес внутрішньої сек'юритизації публічного простору, як складову механізму національної безпеки.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Отже, в умовах цифрової трансформації та воєнного стану сутність національної безпеки виходить за межі суто воєнного захисту державного суверенітету. Вона трансформується у багаторівневу систему, яка охоплює кіберзахист, захист персональних даних та стійкість цифрової інфраструктури, що вимагає впровадження процесів вимушеної внутрішньої сек'юритизації суспільних процесів. Застосування трирівневої концепції Б.Бузана дозволило обґрунтувати, що платформа «Безпечне місто» виступає складовим елементом механізму забезпечення національної безпеки на рівні індивіда, держави, а також на глобальному та регіональному рівнях. Причому, на рівні держави проєкт «Безпечне місто» оптимізує публічне адміністрування, забезпечує моніторинг громадського порядку, а в умовах воєнного стану виконує допоміжну, інфраструктурно-інформаційну, функцію із забезпечення ситуаційної обізнаності сил безпеки й оборони та захисту критичної інфраструктури, що робить його ще й складовою механізму національної безпеки.

Перспективами подальших досліджень може стати створення інституційної моделі використання дослідження системи «Безпечне місто» у контексті національної безпеки та оборони.

Література

1. Безпечне місто: єдиний інформаційний простір системи безпеки громад. URL : <https://www.datagroup.ua/storage/files/bezpechne-misto-ua.pdf>
2. Клименко Ігор: технології заради безпеки – МВС зміцнює кордон, повітряний простір і бойові підрозділи. 2026. URL : <https://mvs.gov.ua/news/igor-klimenko-texnologiyi-zaradi-bezpeki-mvs-zmicniuje-kordon-povitriani-i-boiovi-pidrozdili>
3. Концепція першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ. Схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22 жовтня 2014 р. № 1118-р. URL : <http://archive.khpg.org/police-reform/library/rozporядzhennya-kmu-v-d-22.10.2014-1118-r-schodo-pitannya-reform>
4. Кормич Л. І., Кормич А. І. Безпека як пріоритетний тренд сучасної державної політики: розширення змісту. *Актуальні проблеми політики*, Вип. 77, 2026. С. 267-276. DOI : <https://doi.org/10.32782/app.v77.2026.35>
5. Насонов М.І. Роль органів державної влади у системі забезпечення національної безпеки України. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. Випуск 90: частина 3, 2024. С.330-335. DOI : <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.90.3.48>
6. Новікова Н., Бойко Л. Цифровізація та національна безпека: тенденції та виклики. *Національна безпека: право та економіка*, № 1, 2024. С. 72–77. DOI : <http://doi.org/10.51369/3083-5917-2024-1-8>
7. Оксін В.Ю., Левченко Д.С., Костенко І.В. Кібербезпека держави як інструмент сталого розвитку цифрового середовища. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*, Випуск № 06, частина 2, 2025. С. 411-415. DOI : <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.06.2.67>
8. Порядок проведення огляду громадської безпеки та цивільного захисту Міністерством внутрішніх справ. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 22 травня 2019 р. № 507 (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 18 липня 2023 р. № 729). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/507-2019-%D0%BF#n8>
9. Про національну безпеку України. Закон України. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 31, ст.241. URL : <https://mod.gov.ua/diyalnist/normativno-pravova-baza/zakon-ukraini-pro-nacjonalnu-bezpeku-ukraini>
10. Сек'юритизація державної політики та суспільства в Україні: аналітична доповідь. Київ: Центр Разумкова, 2025. 80 с. URL :

https://razumkov.org.ua/images/2025/12/17/2025_SECURITIZATION_OF_POLICY_UKR.pdf

11. Сілаєв В., Горінов П. Політика інформаційної безпеки в умовах цифрової трансформації України: виклики та шляхи попередження. *Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом*. Політичні науки та публічне управління, №3(75), 2024. С. 81-87. URL : [https://doi.org/10.32689/2523-4625-2024-3\(75\)-12](https://doi.org/10.32689/2523-4625-2024-3(75)-12)
12. Стратегія кібербезпеки України. Затверджено Указом Президента України від 26 серпня 2021 року № 447/2021. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021#n12>
13. Стратегія національної безпеки України. Затверджено Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#n12>
14. Сучасні технології безпеки. URL : <https://kobi.ua/en/bezopasnyi-gorod/#:~:text=And%20we%2C%20as%20a%20high%2Dtech%20Ukrainian%20company,cameras%20with%20built%2Din%20analytics%2C%20a%20set%20of>
15. Фасій, Б. Національна безпека та захист персональних даних в епоху цифрових технологій. *Society and Security*, №6(6), 2025. С. 76–82. DOI : [https://doi.org/10.26642/sas-2024-6\(6\)-76-82](https://doi.org/10.26642/sas-2024-6(6)-76-82)
16. Яровой Т.С. Ретроспектива цифровізації в системі національної безпеки крізь призму публічного управління. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського*. Серія: Публічне управління та адміністрування, Том 36 (75), № 1, 2025. С. 175-180. DOI : <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2025.1/29>
17. Akhgar, B., Yates, S. & Lockley, E. (2013) Introduction: Strategy Formation in a Globalized and Networked Age – A Review of the Concept and its Definition. In Akhgar, B., Yates, S. (eds) *Strategic Intelligence Management: National Security Imperatives and Information and Communications Technologies*. Butterworth-Heinemann. URL : <https://doi.org/10.1016/B978-0-12-407191-9.00001-6>
18. Buzan, Barry. *People, States and Fear: An Agenda for International Security Studies in the Post-Cold War Era*. Colchester: ECPR Press, 2016.

References

1. Bezpechne misto: yedynyi informatsiynyi prostir systemy bezpeky hromad. URL : <https://www.datagroup.ua/storage/files/bezpechne-misto-ua.pdf>
2. Klymenko Ihor: tekhnolohii zarady bezpeky – MVS zmitsniuie kordon, povitrianyi prostir i boiovi pidrozdily. 2026. URL : <https://mvs.gov.ua/news/igor-klimenko-tekhnolohiyi-zarady-bezpeky-mvs-zmitsniuie-kordon-povitrianyi-prostir-i-boiovi-pidrozdily>
3. Kontseptsia pershocherhoviykh zakhodiv reformuvannya systemy Ministerstva vnutrishnikh sprav. Skhvaleno rozporiadzhenniam Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 22 zhovtnia 2014 r. № 1118-r. URL : <http://archive.khpg.org/police-reform/library/rozporiadzhennya-kmu-v-d-22.10.2014-1118-r-schodo-pitannya-reform>
4. Kormych L. I., Kormych A. I. Bezpeka yak prioritetnyi trend suchasnoi derzhavnoi polityky: rozshyrennia zmistu. Aktualni problemy polityky, Vyp. 77, 2026. S. 267-276. DOI : <https://doi.org/10.32782/app.v77.2026.35>
5. Nasonov M.I. Rol orhaniv derzhavnoi vlady u systemi zabezpechennia natsionalnoi bezpeky Ukrainy. Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu. Vypusk 90: chastyna 3, 2024. S.330-335. DOI : <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.90.3.48>
6. Novikova N., Boiko L. Tsyfrovizatsiia ta natsionalna bezpeka: tendentsii ta vyklyky. *Natsionalna bezpeka: pravo ta ekonomika*, № 1, 2024. S. 72–77. DOI : <https://doi.org/10.51369/3083-5917-2024-1-8>
7. Oksin V.Iu., Levchenko D.S., Kostenko I.V. Kiberbezpeka derzhavy yak instrument staloho rozvytku tsyfrovoho seredovyscha. *Elektronne naukovye vydannia «Analitychno-porivnialne pravo»*, Vypusk № 06, chastyna 2, 2025. S. 411-415. DOI : <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.06.2.67>
8. Poriadok provedennia ohliadu hromadskoi bezpeky ta tsyvilnoho zakhystu Ministerstvom vnutrishnikh sprav. Zatverdzheno postanovoiu Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 22 travnia 2019 r. № 507 (v redaktsii postanovy Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 18 lypnia 2023 r. № 729). URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/507-2019-%D0%BF#n8>
9. Pro natsionalnu bezpeku Ukrainy. *Zakon Ukrainy. Vidomosti Verkhovnoi Rady (VVR)*, 2018, № 31, st.241. URL : <https://mod.gov.ua/diyalnist/normativno-pravova-baza/zakon-ukraini-pro-nacjonalnu-bezpeku-ukraini>
10. Sekiurytatsiia derzhavnoi polityky ta suspilstva v Ukraini: analitychna dopovid. Kyiv: Tsentrazumkova, 2025. 80 s. URL : https://razumkov.org.ua/images/2025/12/17/2025_SECURITIZATION_OF_POLICY_UKR.pdf
11. Silaiev V., Horinov P. Polityka informatsiynoi bezpeky v umovakh tsyfrovoi transformatsii Ukrainy: vyklyky ta shliakhy poperedzhennia. *Naukovi pratsi Mizhrehionalnoi Akademii upravlinnia personalom*. Politychni nauky ta publichne upravlinnia, №3(75), 2024. S. 81-87. URL : [https://doi.org/10.32689/2523-4625-2024-3\(75\)-12](https://doi.org/10.32689/2523-4625-2024-3(75)-12)
12. Stratehiia kiberbezpeky Ukrainy. Zatverdzheno Uказом Prezidenta Ukrainy vid 26 serpnia 2021 roku № 447/2021. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021#n12>
13. Stratehiia natsionalnoi bezpeky Ukrainy. Zatverdzheno Uказом Prezidenta Ukrainy vid 14 veresnia 2020 roku № 392/2020. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#n12>
14. Suchasni tekhnolohii bezpeky. URL : <https://kobi.ua/en/bezopasnyi-gorod/#:~:text=And%20we%2C%20as%20a%20high%2Dtech%20Ukrainian%20company,cameras%20with%20built%2Din%20analytics%2C%20a%20set%20of>
15. Fasii, B. Natsionalna bezpeka ta zakhyst personalnykh danykh v epokhu tsyfrovyykh tekhnolohii. *Society and Security*, №6(6), 2025. S. 76–82. DOI : [https://doi.org/10.26642/sas-2024-6\(6\)-76-82](https://doi.org/10.26642/sas-2024-6(6)-76-82)
16. Yarovoi T.S. Retrospektyva tsyfrovizatsii v systemi natsionalnoi bezpeky kriz pryzmu publichnoho upravlinnia. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho*. Seria: Publichne upravlinnia ta administruvannia, Tom 36 (75), № 1, 2025. S. 175-180. DOI : <https://doi.org/10.32782/TNU-2663-6468/2025.1/29>
17. Akhgar, B., Yates, S. & Lockley, E. (2013) Introduction: Strategy Formation in a Globalized and Networked Age – A Review of the Concept and its Definition. In Akhgar, B., Yates, S. (eds) *Strategic Intelligence Management: National Security Imperatives and Information and Communications Technologies*. Butterworth-Heinemann. URL : <https://doi.org/10.1016/B978-0-12-407191-9.00001-6>
18. Buzan, Barry. *People, States and Fear: An Agenda for International Security Studies in the Post-Cold War Era*. Colchester: ECPR Press, 2016.